

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Romana Buchala v právní věci žalobce: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, proti žalovanému: **Liberecký kraj**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Nemocnice s poliklinikou Česká Lípa, a.s., se sídlem Purkyňova 1849, 470 77 Česká Lípa, v řízení o žalobě na zrušení usnesení Rady Libereckého kraje č. 767/16/RK ze dne 3. 5. 2016,

t a k t o :

- I. Usnesení Rady Libereckého kraje č. 767/169/RK ze dne 3. 5. 2016 s e z r u š u j e .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Usnesením ze dne 3. 5. 2016, č. 767/16/RK, Rada Libereckého kraje (dále také jen „rada kraje“) schválila v působnosti jediného akcionáře Nemocnice s poliklinikou Česká Lípa, a.s., změnu stanov této společnosti. Změna stanov spočívala ve změně článku 8.1., podle něhož má napříště představenstvo 7 členů namísto dosavadních 5 členů.

Na základě podnětu jednoho ze zastupitelů Libereckého kraje začalo Ministerstvo vnitra zkoumat zákonnost předmětného usnesení, přípisem ze dne 21. 7. 2016 č. j. MV-100701-3/ODK-2016, vyzvalo žalovaného k vyjádření. Z podkladů a vyjádření, kterými žalovaný na výzvu reagoval, Ministerstvo vnitra nezjistilo, že by se změnou stanov vyslovilo souhlas zastupitelstvo kraje. Přípisem ze dne 17. 8. 2016, č. j. MV-100701-5/ODK-16, Ministerstvo vnitra upozornilo žalovaného na nezákonnost přijatého usnesení. Žalovaný na přípis reagoval dopisem ze dne 30. 8. 2016, v němž sdělil, že rada kraje bude jednat o doporučení zrušit předmětné usnesení. Žalovaný poté sdělil, že rada kraje vzala upozornění na vědomí, rozhodla ale o ponechání předmětného usnesení v platnosti.

Poté Ministerstvo vnitra zahájilo dozorový postup podle § 82 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), a dne 12. 10. 2016 zaslalo žalovanému výzvu ke sjednání nápravy ve lhůtě 60 dnů. Dne 13. 12. 2016 se žalovaný vyjádřil tak, že neztotožnil s výzvou ke sjednání nápravy. Následně podalo Ministerstvo vnitra správní žalobu ve věcech samosprávy na zrušení usnesení rady kraje ve smyslu § 82 odst. 5 zákona o krajích ve spojení s § 67 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Žaloba

Podle žalobce je usnesení rady kraje o schválení stanov obchodní společnosti Nemocnice s poliklinikou Česká Lípa, a.s., v rozporu s § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích, podle něhož je v kompetenci zastupitelstva kraje rozhodovat mimo jiné o stanovách, a tedy podle argumentu logického výkladu práva *a maiori ad minus* též o jejich změně. S odkazem na komentářovou literaturu k zákonu č. 129/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) – Vedral, J., Váňa, L., Břeň, J., Pšenička, S., Zákon o obcích (obecní zřízení), Komentář, 1. vydání, C. H. Beck 2018, Ministerstvo vnitra dovodilo, že výjimka z tohoto pravidla by musela být explicitně stanovena zákonem.

K opačnému výkladu nesměruje ani § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích, který svěřuje radě kraje výkon rozhodovacích kompetencí jediného společníka obchodní společnosti. Podle setrvalého názoru Ministerstva vnitra nelze § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích chápat jako *lex specialis* vůči právní úpravě vyhrazených kompetencí zastupitelstva kraje. Z § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích nevyplyvá, že by zákonodárce upravoval kompetenční výjimku pro zastupitelstvo kraje ve vztahu k obchodním společnostem, ve kterých úkoly valné hromady plní jediný společník (akcionář). Žalobce odkázal na konstrukci § 35 odst. 2 písm. l) zákona o krajích, kde je výjimka pro takové obchodní společnosti výslovně zmíněna.

Ustanovení § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích označil žalobce za deklaratorní a v zásadě nadbytečně doplňující § 59 odst. 1 písm. i) zákona o krajích. Skutečnost, že ve společnostech s jediným společníkem (akcionářem) plní tento společník funkci nejvyššího orgánu, vyplývá a vyplývala z předpisů soukromého práva. Žalobce odkázal na § 12 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích). Svěření kompetence radě kraje by bylo možné dovodit již z § 59 odst. 1 písm. i) zákona o krajích. Obdobný závěr obsahuje i komentářová literatura ve vztahu k zákonu o obcích, kde je v rámci úpravy vyhrazených povinností rady obce konstruována právní úprava v zásadě shodně. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval soudu, aby označené usnesení rady kraje zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

K právnímu výkladu zastávanému Ministerstvem vnitra žalovaný Liberecký kraj uvedl, že vychází nikoliv z judikatury, ale komentářové literatury k obdobně koncipované úpravě podle zákona o obcích. Podle názoru žalovaného Ministerstvo vnitra opomenulo právní úpravu zákona o obchodních korporacích, který odděluje situaci, kdy je obchodní společnost zakládána a stanovy schvalovány poprvé zakladateli, a situaci, kdy dochází ke změně stanov již existující společnosti valnou hromadou dle § 421 zákona o obchodních korporacích. Proto i ve vztahu k zákonu o krajích musí být tyto dvě situace rozlišovány. Pokud zákon o obchodních korporacích přiznává pravomoc měnit stanovy společnosti její

valné hromadě, analogicky tuto pravomoc v rámci kraje vykonává již jen rada kraje, která je podle § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích oprávněna rozhodovat ve věcech kraje jako jediný akcionář obchodní společnosti, aniž by k tomu potřebovala předchozí souhlas zastupitelstva.

Při výkladu § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích je třeba toto ustanovení podrobit teleologickému a historickému výkladu nejen dle zákona o krajích, ale i zákona o obcích. Podle původního znění § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích (účinného do 31. 12. 2002) bylo v kompetenci zastupitelstva schvalovat zakladatelskou listinu, zakladatelskou smlouvu, společenskou smlouvu a statuty obchodních společností, které kraj hodlá založit, a rozhodovat o účasti kraje v obchodních společnostech a v obecně prospěšných společnostech, včetně stanovení výše vkladu. Důvodová zpráva k novele odkazuje pouze na sjednocení terminologie se zákonem o obcích, proto je třeba vzít v potaz důvodovou zprávu k zákonu č. 313/2002 Sb., která uvádí, že ve vyhrazených kompetencích obecního zastupitelstva chybí výslovně vyjádřená pravomoc rozhodovat o založení právnických osob a že se terminologicky upravuje označení aktů souvisejících se vznikem právnických osob tak, aby označení bylo v souladu s obchodním zákoníkem, zákonem o nadacích a zákonem o obecně prospěšných společnostech. Z uvedeného tedy vyplývá, že záměrem zákonodárce bylo od počátku oddělit pravomoci různých orgánů kraje (obce) při založení a následném „životě“ právnických osob, aniž by na tom přijetí zákona o obchodních korporacích cokoliv změnilo.

K argumentu nadbytečnosti ustanovení § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích žalovaný konstatoval, že ze znění § 59 odst. 1 písm. i) zákona o krajích nelze jednoznačně dovodit, zda jej lze vůbec použít na vztah kraje k jeho obchodním společnostem. Vzhledem k nejednoznačnosti tohoto ustanovení se lze domnívat, že ustanovení nelze použít pro vztah kraje k obchodním společnostem a že je aplikovatelné na řešení vztahu kraje k jím zřizovaným příspěvkovým organizacím, případně také k jiným druhům zřizovaných právnických osob.

Žalovaný upozornil na otázku legitimace Ministerstva vnitra podat v dané věci žalobu. Ustanovení § 82 odst. 6 zákona o krajích stanoví, že ustanovení odst. 1 až 5 se nepoužijí v případě porušení předpisů občanského, obchodního nebo pracovního práva a v případě, kdy jsou dozor nebo kontrola výkonu samostatné působnosti krajů upraveny zvláštním právním předpisem. Podle žalovaného posuzované otázky spadají do sféry obchodního práva.

Na závěr žalovaný poukázal na případné dopady vyhovění žalobě. Napadené usnesení rady bylo vykonáno, osvědčeno notářským zápisem a zapsáno do obchodního rejstříku. Jeho zrušením by vznikla značná právní nejistota ve vztahu k oprávněnosti složení a jednání statutárního orgánu Nemocnice s poliklinikou Česká Lípa, a.s., aniž by jakýkoliv právní předpis řešil dopad takového zrušení a prolnutí předpisů veřejného práva do práva soukromého. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobě nevyhověl, nepožadoval náhradu nákladů řízení.

IV. Podmínky řízení

Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby.

Žalobu podalo Ministerstvo vnitra podle § 67 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 82 odst. 3, odst. 5 zákona o krajích. Podle § 67 písm. a) s. ř. s., který upravuje žaloby ve věcech samosprávy, *ustanovení tohoto dílu se přiměřeně použijí též v případě, kdy zvláštní zákon svěřuje správnímu úřadu pravomoc podat žalobu proti usnesení nebo opatření orgánu*

územního samosprávného celku v samostatné působnosti.

Dozor nad zákonností usnesení, rozhodnutí a jiných opatření orgánů kraje v samostatné působnosti vykonává podle § 82 odst. 1 zákona o krajích Ministerstvo vnitra.

Podle § 82 odst. 3 zákona o krajích nezjedná-li příslušný orgán kraje ve stanovené lhůtě nápravu a není-li proti rozhodnutí ministerstva podle odstavce 1 a 2 podán rozklad, podá ministerstvo do 30 dnů od uplynutí lhůty pro podání rozkladu příslušnému soudu návrh na zrušení usnesení, rozhodnutí nebo jiného opatření orgánu kraje v samostatné působnosti. Je-li proti rozhodnutí ministerstva podle odstavce 1 a 2 podán rozklad, podá ministerstvo takový návrh příslušnému soudu do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí o rozkladu, kterým byl rozklad zamítnut. Jestliže soud tento návrh odmítne, zamítne nebo řízení zastaví, rozhodnutí ministerstva o pozastavení výkonu usnesení, rozhodnutí nebo jiného opatření orgánu kraje v samostatné působnosti pozbývá platnosti dnem, kdy rozhodnutí soudu nabude právní moci.

Podle § 82 odst. 5 zákona o krajích ministerstvo o pozastavení výkonu usnesení, rozhodnutí nebo jiného opatření orgánu kraje v samostatné působnosti nerozhodne, jestliže již bylo vykonáno; v takovém případě podá pouze návrh soudu na jeho zrušení.

Z citovaných ustanovení soud dovozuje pravomoc Ministerstva vnitra podat správní žalobu ve věcech samosprávy ke krajskému soudu, neboť jde o otázku zákonnosti usnesení rady kraje, příslušný orgán kraje nevyhověl výzvě Ministerstva vnitra ke zjednání nápravy, usnesení rady kraje bylo vykonáno, což ostatně potvrdil i žalovaný Liberecký kraj ve vyjádření k žalobě.

Soud považoval žalobu za včasnou. Vycházel přitom ze závěrů usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2016, č. j. 46 A 6/2015 – 22 (dostupné na www.nsssoud.cz), které se zabývalo lhůtou pro podání žaloby ve věcech samosprávy podle § 67 písm. a) s. ř. s. Krajský soud v Praze v něm dovodil, že žalobu podle § 67 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 124 odst. 5 obecního zřízení je třeba podat ve lhůtě podle § 72 odst. 2 s. ř. s., tj. ve zvláštní tříleté lhůtě od vydání rozhodnutí orgánu obce. Přijatý závěr lze aplikovat i v projednávaném případě, přestože se jedná o žalobu proti usnesení rady kraje, nikoli obce. Právní úprava dozoru Ministerstva vnitra nad zákonností usnesení, rozhodnutí či jiného opatření orgánu obce v samostatné působnosti dle § 124 obecního zřízení je obdobná právní úpravě obsažené v § 82 zákona o krajích, podle kterého Ministerstvo vnitra postupovalo. Ačkoli Ministerstvo vnitra vyzvalo radu kraje k nápravě, nebylo možné aplikovat lhůtu 30 dnů pro podání žaloby podle § 82 odst. 3 zákona o krajích, neboť její počátek odvisí od vydání rozhodnutí ministerstva o pozastavení výkonu usnesení, rozhodnutí či jiného opatření orgánu kraje a v něm závazně stanovené lhůtě k nápravě. K vydání takového rozhodnutí však v daném případě nemohlo dojít, neboť předmětné usnesení rady kraje bylo již vykonáno, Ministerstvo vnitra bylo oprávněno podat návrh ke správnímu soudu podle § 82 odst. 5 zákona o krajích ve spojení s § 67 písm. a) s. ř. s. bez dalšího. Napadené rozhodnutí rady kraje bylo přijato dne 3. 5. 2016, žaloba byla podána počátkem ledna 2017, tedy v zákonné lhůtě.

Žalovaný aktivní legitimaci Ministerstva vnitra rozporoval, dovolával se přitom § 82 odst. 6 zákona o krajích s tím, že posuzovaná otázka spadá do sféry obchodního práva.

Ustanovení § 85 odst. 6 zákona o krajích stanoví, že *ustanovení odstavců 1 až 5 se nepoužijí v případě porušení právních předpisů občanského, obchodního nebo pracovního*

práva a v případě, kdy jsou dozor nebo kontrola výkonu samostatné působnosti krajů upraveny zvláštním právním předpisem.

Soud má za to, že posouzení, který z orgánů kraje, zda zastupitelstvo či rada, má rozhodovat o změně stanov akciové společnosti založené a stoprocentně vlastněné krajem, je otázkou kompetencí těchto orgánů při výkonu samostatné působnosti kraje a výkladu relevantních ustanovení zákona o krajích jako veřejnoprávního předpisu, a tedy věci spadající do pravomoci správních soudů podle § 67 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 82 zákona o krajích. Ustanovení § 35 odst. 2 písm. k) a § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích, jichž se účastníci řízení proti sobě dovolávají, jsou ustanoveními kompetenčními, upravujícími rozdělení samostatné působnosti orgánů kraje ve vztahu k obchodním společnostem, v konkrétním projednávaném případě akciové společnosti. Byť má posouzení zákonnosti napadeného usnesení rady kraje dopad do právních poměrů akciové společnosti, jež je společností soukromého práva, nejedná se o soukromoprávní spor vyplývající z právních poměrů akciové společnosti a posouzení porušení předpisů zákona o obchodních korporacích.

Soud tedy shrnuje, že Ministerstvem vnitra jako správním orgánem příslušným k výkonu dozoru nad vydáváním usnesení, rozhodnutí a jiných opatření ze strany orgánů krajů (§ 82 odst. 1 zákona o krajích), bylo napadeno usnesení rady kraje o schválení změny stanov akciové společnosti vydané při výkonu samostatné působnosti kraje (§ 14 odst. 2 ve spojení s § 59 zákona o krajích), nešlo o obecně závaznou vyhlášku (§ 82 odst. 1 zákona o krajích) a nejednalo se o porušení právních předpisů obchodního práva ani případ, kdy by zvláštní právní předpis upravoval dozor nebo kontrolu výkonu samostatné působnosti krajů jiným způsobem (§ 82 odst. 6 zákona o krajích), podmínky pro věcné posouzení žaloby byly splněny.

V. Ústní jednání ve věci

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při němž oba účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Shodli se na tom, že skutkový základ věci není sporný, napadené usnesení rady kraje bylo vykonáno a nebylo schváleno zastupitelstvem kraje.

Ministerstvo vnitra doplnilo, že zastává setrvalý výklad, ve své metodické praxi vydalo asi 20 stanovisek ohledně rozdělení kompetencí mezi zastupitelstvo a radu ať již obcí nebo krajů, když právní úprava je obdobná. Žaloby týkající se zákonnosti usnesení Rady Hlavního města Prahy o změně stanov byly ve 2 případech podány k Městskému soudu v Praze, řízení o nich dosud běží. K argumentům žalovaného dodalo, že je nesdílí. Podle jeho názoru jde o porušení organizačně kompetenční normy veřejného práva, nikoli věc porušení práva soukromého. Komplikace, které by zrušující rozhodnutí soudu přineslo, nemohou být překážkou výkonu dozorových oprávnění ministerstva.

Dle názoru žalovaného nelze přehlížet právní úpravu zákona o obchodních korporacích, který rozlišuje mezi úkony při založení společnosti a prvním schválení stanov a jejich pozdější změnou, které je svěřena do působnosti valné hromady, tedy jiného orgánu než zakladatelů. Žalovaný znovu poukázal na předchozí znění § 59 zákona o krajích, které více směřovalo pouze k úkonům při založení obchodní společnosti a při schválení stanov budoucí společnosti. Žalovaný připustil, že praxe krajů není jednotná, přibližně polovina krajů dle zjištění žalovaného postupuje shodně jako žalovaný, polovina podle výkladu dotčených ustanovení, který zastává Ministerstvo vnitra.

Oba účastníci setrvali na svých návrzích, žalovaný nabádal soud, aby zvážil postup, jak má kraj v případě zrušení usnesení rady kraje o změně stanov postupovat, i to i ve vztahu k samotné akciové společnosti.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Zákonnost napadeného usnesení rady posoudil soud z hlediska uplatněných žalobních námitek, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného usnesení rady kraje, za přiměřeného užití § 75 odst. 1, odst. 2 ve spojení s § 67 s. ř. s.

Podstatou sporu je otázka, který z orgánů kraje má schválit změnu stanov akciové společnosti, ve které je kraj jediným akcionářem a ve které podle § 12 odst. 1 zákona o obchodních korporacích vykonává působnost nejvyššího orgánu takové jednočlenné kapitálové společnosti.

Zákon o krajích umožňuje kraji pro výkon samostatné působnosti zakládat obchodní společnosti a rovněž vstupovat do již založených obchodních společností [§ 14 odst. 3 zákona o krajích, § 23 odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů]. Kompetence orgánů kraje jsou ve vztahu k těmto obchodním společnostem rozděleny mezi zastupitelstvo a radu.

Podle § 35 odst. 1 věta první zákona o krajích, ve znění účinném v době vydání napadeného usnesení rady kraje, *zastupitelstvo rozhoduje ve věcech patřících do samostatné působnosti*. Podle § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích *zastupitelstvu je vyhrazeno rozhodovat o založení a rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy, rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách*.

Ustanovení § 59 odst. 1 zákona o krajích stanoví, že *rada připravuje návrhy a podklady pro jednání zastupitelstva a zabezpečuje plnění jím přijatých usnesení*. Radě je mj. dle písm. j) citovaného ustanovení *vyhrazeno rozhodovat ve věcech kraje jako jediného společníka obchodní společnosti*.

Soud se ztotožnil s výkladem citovaných ustanovení zastávaným Ministerstvem vnitra. Pravomoc rady kraje (jako výkonného orgánu kraje) rozhodovat jako jediný společník obchodní společnosti, tj. též vykonávat působnost valné hromady v jednočlenné akciové společnosti podle § 12 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, je třeba vnímat ve světle zákonem vyhrazených pravomocí zastupitelstva kraje jako výchozího orgánu vyššího územního samosprávného celku ve smyslu čl. 101 odst. 2 Ústavy. Je-li § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích stanoveno, že zastupitelstvo rozhoduje o založení a rušení právnických osob a schvaluje jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy, pak logicky do jeho vyhrazené působnosti musí spadat také rozhodování o změně těchto zakladatelských dokumentů, tedy i schválení změny stanov. Ustanovení § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích nelze vnímat jako *lex specialis* vůči právní úpravě vyhrazených kompetencí zastupitelstva kraje podle § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích.

Je to zastupitelstvo kraje, kterému byla § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích svěřena pravomoc rozhodnout nejen o založení akciové společnosti, ale prostřednictvím schválení stanov také o jejich základních právních poměrech. Tato kompetence musí být zastupitelstvu kraje zachována. Rada kraje tak podle § 59 odst. 1 písm. j) zákona o krajích může v působnosti jediného společníka akciové společnosti rozhodovat ve věcech (ve smyslu § 421

ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o obchodních korporacích), které nezasahují do zákonem vyhrazené pravomoci zastupitelstva kraje rozhodovat o základních právních poměrech akciové společnosti prostřednictvím schválení stanov. Mezi takové věci tedy změna stanov nepatří.

Žalovaný svůj výklad staví především na oddělení zakladatelských úkonů a úkonů, kdy dochází ke změně stanov již existující společnosti valnou hromadou dle § 421 zákona o obchodních korporacích. Dovozuje, že i ve vztahu k zákonu o krajích musí být tyto dvě situace rozlišovány. Podle názoru soudu však pomíjí, že u jednočlenné akciové společnosti vykonává působnost valné hromady jako nejvyššího orgánu (§ 44 odst. 1 zákona o obchodních korporacích) společník (zakladatel), tedy stejný subjekt, který o jejím založení a schválení stanov rozhodl na počátku.

S některými dílčími argumenty Ministerstva vnitra se však soud nemohl ztotožnit. Nepřiléhavá byla argumentace konstrukcí § 35 odst. 2 písm. l) zákona o krajích. Je-li v tomto ustanovení upravena výjimka dle § 59 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, pak nikoli z důvodu kompetenční výluky rady kraje, ale proto, že ustanovení nelze aplikovat na obchodní společnosti jednočlenné, v nichž se schůze valné hromady, kam by zastupitelstvo delegovalo zástupce kraje, nekonají. Nicméně přesto považuje soud výklad zastávaný Ministerstvem vnitra za správný, jak rozvedl shora.

Soud uzavírá, že ke změně stanov akciové společnosti, jejímž jediným akcionářem je kraj, je v souladu s § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích třeba schválení zastupitelstva kraje. Pokud tedy zastupitelstvo kraje změnu čl. 8.1. stanov Nemocnice Česká Lípa, a.s., neschválilo, bylo usnesení rady ze dne 3. 5. 2016, č. 767/16/RK, vydáno v rozporu s § 35 odst. 2 písm. k) zákona o krajích.

Z uvedeného důvodu soud žalobě vyhověl a za přiměřeného užití § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 67 s. ř. s. a § 82 odst. 5 zákona o krajích rozhodl o zrušení napadeného usnesení rady kraje. Nepříznivé důsledky, které zrušení usnesení rady přinese do stávajících právních poměrů dotčené akciové společnosti, nemohou být překážkou výkonu dozorcích pravomocí Ministerstva vnitra ani výkonu soudní kontroly.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud přiměřeně aplikoval § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Jinak úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ji nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 13. června 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu